

tægt er oppebåret i eller uden for et tjenesteforhold. Som momenter, der i så henseende kan få betydning, kan eksempelvis nævnes, at den, der udfører arbejdet, selv tilrettelægger det uden instruktion fra den, i hvis interesse arbejdet udføres, eller at den pågældende selv afholder visse udgifter f. eks. til materialer, således at det vederlag han modtager, skal tjene både som vederlag for arbejdet og til dækning af de udgifter, han har afholdt. Det kan endvidere tænkes, at den pågældende selv ejer de redskaber eller maskiner, der benyttes ved arbejdet, eller at arbejdet udføres i hans egne lokaler. Disse omstændigheder behøver ikke at betyde, at der ikke foreligger et tjenesteforhold; når arbejderens selv tilrettelægger arbejdet, kan det skyldes, at arbejdsgiveren finder dette fuldt forsvarligt, og selv om den pågældende arbejder må afholde visse udgifter i forbindelse med arbejdet, kan disse dog være af så underordnet betydning i forhold til arbejdsvederlaget, at man ikke af den grund kan hævde, at der ikke skulle foreligge et tjenesteforhold; om der i sådanne tilfælde er tale om tjenesteforhold eller ej, må afgøres efter en samlet bedømmelse af forholdet mellem den, der udfører arbejdet, og den, for hvem det udføres. Der må endvidere kunne henses til, hvordan retsordenen i øvrigt, f. eks. ved praktiseringen af loven om ferie med løn, ulykkesforsikringsloven, funktionærloven og lovene om arbejderbeskyttelse, ser på det pågældende arbejdsforhold, men de hensyn, der ligger bagved den her foreslåede lovbestemmelse, kan dog medføre, at man i denne forbindelse må bedømme forholdet anderledes end i andre relationer.

Det er — på samme måde som med hensyn til lønmodtagerfradraget — uden betydning, under hvilken form lønindtægten oppebæres; indeholdelsen skal efter bestemmelsen foretages i enhver form for vederlag i tjenesteforhold, hvad enten der er tale om fast løn, timeløn, akkordløn, tantieme, provision eller drikkepenge. Det er ligeledes uden betydning, om den skattepligtige i kraft af tjenesteforholdet indtager en stilling af overordnet karakter i virksomheden, f. eks. som direktør for denne, ligesom det er uden betydning, om der er tale om hovedbeskæftigelse eller bibeskæftigelse. I sidstnævnte tilfælde er der grund til at bemærke, at hvor bibeskæftigelsen udøves i forbindelse med en af den pågældende drevet erhvervsvirksomhed, således at eventuelle udgifter ved bibeskæftigelsen må anses for indeholdt i udgifterne til den samlede virksomhed, og hvor der derfor normalt ikke vil være grundlag for at indrømme lønmodtagerfradrag, jfr. skattedepartementets cirkulære af 29. december

1951, skal der desuagtet ske indeholdelse i lønindtægten for bibeskæftigelsen.

Det er efter den foreslåede bestemmelse en forudsætning, at vederlaget ydes i penge eller i form af fri kost og logi i tilslutning til et vederlag i penge; den indeholdelsespligtige må i sidstnævnte tilfælde lægge et beløb for værdien af fri kost og logi — sædvanligvis beregnet på grundlag af de af ligningsrådet fastsatte værdier af fri kost og logi — til den kontante løn, forinden A-skatten beregnes. Ydes der alene vederlag i form af naturalydelse, eller ydes vederlag i form af andre naturalydelse end fri kost og logi, anses disse vederlag som B-indkomst; har den skattepligtige A-indkomst ved siden af disse vederlag, vil vederlagene dog eventuelt kunne inddrages under indeholdelsen i A-indkomsten gennem en reduktion af fradragene på skattekortet, jfr. § 51.

Størrelsen af det beløb, arbejdsgiveren skal indeholde, beregnes på grundlag af den for den pågældende indeholdelsesperiode udbetalte bruttoløn, herunder beløb der udbetales til lønmodtageren til dækning af udgifter, han har afholdt i medfør af arbejdsforholdet; der må i sådanne tilfælde ved fastsættelsen af fradragsbeløbene på skattekortet tages hensyn til udgifterne. De i statskattelovens § 5 d omhandlede ydelser er ikke skattepligtige for modtageren, og der skal derfor ikke ske indeholdelse i disse. Beløb, der er godtgørelse for udgifter til rejse, herunder til ophold og fortæring under rejsen, skal ifølge ligningslovens § 9, stk. 4, sidste pkt., ej heller tages i betragtning ved opgørelsen af lønindtægten i det omfang, de er medgået til dækning af den skattepligtiges merudgifter ved rejsen m. v., og der skal derfor ikke ske indeholdelse i denne del af godtgørelsen. Den del af godtgørelsen, der ikke medgår til dækning af merudgifterne ved rejsen m. v., er derimod skattepligtig indkomst for modtageren og må anses som A-indkomst efter den her omhandlede bestemmelse; skulle det vise sig uhensigtsmæssigt at kræve indeholdelse i sådanne indkomstbeløb, vil det eventuelt med hjemmel i § 45, stk. 1, kunne bestemmes, at foreløbig beskatning af disse indtægter skal ske efter reglerne om B-indkomst.

Om indeholdelse i drikkepenge og lignende ydelser er særlige regler givet i forslaget § 49.

ad nr. 2. De her omhandlede ydelser vil normalt ligesom lønindtægt i alt væsentligt være nettoindtægt for modtageren. Bestemmelsen får, for så vidt angår medhjælp for bestyrelser m. v., selvstændig betydning i de tilfælde, hvor der ikke foreligger et egentligt tjenesteforhold; der skal dog i disse tilfælde foreligge et sådant fastere tilknytningsforhold, at der kan tales om en „medhjælp“ for bestyrelser